

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวทางการทั้งในส่วนของการวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ด้วย
การวิจัยแบบเทคนิค EDFR (Ethnographic Delphi Futures Research) วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหา
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับ
อาชีวศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงใต้ วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งขั้นตอนเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาเบื้องต้น โดยการศึกษา
จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับหลักการ ทฤษฎี แนวคิด รวมถึงหนังสือ ตำรา ข่าวสารประจำวัน
จากแหล่งข้อมูล คือสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัย บทความ วารสาร หนังสือพิมพ์ และสื่ออินเทอร์เน็ต
ศึกษาข้อมูลจากตัวบุคคล (Personal Research) นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบัน
อาชีวศึกษา ครูแนะแนว/ ครูที่ปรึกษา ด้วยแบบสอบถาม

ขั้นตอนที่ 2 นำผลสรุปปัญหาจากขั้นตอนที่ 1 เป็นข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อ
หาแนวทางในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาใน
เขตภาคตะวันออกเฉียงใต้

ขั้นตอนที่ 3 นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ มาจัดทำเป็นแนวทางการป้องกัน
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงใต้ เป็นแบบสอบถาม
เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาความเหมาะสมและหรือความเป็นไปได้

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 3 มาวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบ
การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญยืนยัน
ความเหมาะสมและความเป็นไปได้เป็นรอบสุดท้าย

ซึ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยทั้ง 4 ขั้นตอน สามารถสรุปได้ ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. การศึกษาเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษา อาชีวศึกษา ในเขตภาคตะวันออก

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา เขตภาคตะวันออก จำนวน 37,455 คน

1.2 ครูที่ปรึกษา/ ครูแนะแนว จำนวน 79 คน
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1.3 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา เขตภาคตะวันออก จำนวน 380 คน พิจารณาจากการเทียบตารางสำเร็จรูปของเครซซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, p. 608) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

1.4 ครูที่ปรึกษา/ ครูแนะแนว ใน โรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา เขตภาคตะวันออก โรงเรียนละ 1 คน รวมทั้งสิ้น 79 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive)

2. การศึกษาเชิงคุณภาพ

เพื่อกำหนดรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาอาชีวศึกษา ในเขตภาคตะวันออก ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 19 คน

การกำหนดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม และกำหนดเกณฑ์ ในการคัดเลือก ดังต่อไปนี้

1. นักวิชาการ ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยาเด็กและเยาวชน จำนวน 9 คน
2. ผู้บริหารสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตภาคตะวันออก จำนวน 5 คน
3. อาจารย์ผู้เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา ดูแลนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงาน อย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป จำนวน 5 คน

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมในงานวิจัยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง และผู้วิจัยกำหนด ผู้เชี่ยวชาญทั้งสิ้น 19 คน

เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ข้อมูลเชิงปริมาณ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการศึกษานี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาอาชีวศึกษา แบ่งเป็นแบบสอบถามแบบเลือกรายการ (Check List) และแบบสอบถามแบบปลายเปิด มีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาค้นคว้า จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น นักศึกษาและเยาวชน

1.2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดทำแบบสอบถามฉบับร่าง ตามกรอบงานที่ได้ศึกษาค้นคว้าตามขอบเขตของการวิจัยจำนวน 3 ฉบับ แล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ

1.3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดสร้างแบบสอบถาม นำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วย

คุณศิริพร สิทธิประการ นักวิชาการศึกษา 8 กลุ่มส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 3

คุณรัตนภรณ์ สมบัติตรารองผู้อำนวยการ โรงเรียนอัครบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง

คุณปยุตญา บุญจิตสิทธิ์ศักดิ์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนนิสวกรรมบริหารธุรกิจ

ภาคตะวันออก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระพีพันธ์ ฉายวิมล ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภารดี อนันต์นาวิ ศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา

1.4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำแบบสอบถามมาปรับปรุงอีกครั้งตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำเสนอคณะกรรมการที่ควบคุมวิทยานิพนธ์อีกครั้งเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.5 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

2. ข้อมูลเชิงคุณภาพ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ เกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาอาชีวศึกษา ได้แก่ ตัวผู้วิจัย แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม โดยแบบสัมภาษณ์ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งแรก เพื่อมาสร้างเป็นแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ดังนี้

แบบสัมภาษณ์ เป็นการเก็บข้อมูลรอบแรก เพื่อใช้ในการสร้างแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลรอบที่ 2 และรอบที่ 3 คือ แบบสัมภาษณ์ชนิดไม่มีโครงสร้างปลายเปิด ผู้เชี่ยวชาญสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ไม่มีการเรียงลำดับ เป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาอาชีวศึกษา ในเขตภาคตะวันออก

แบบสอบถามรอบที่ 1 เป็นแบบสอบถามชนิดมีโครงสร้าง ลักษณะปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ สร้างขึ้นหลังจากสัมภาษณ์กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยรวบรวมแนวความคิดทั้งหมดมาเรียบเรียง วิเคราะห์ โดยจำแนกและจัดกลุ่มสรุปเป็นภาพรวมตามประเด็นต่าง ๆ ที่ต้องการทราบ รวบรวมเนื้อหาที่ใกล้เคียงกัน ไว้ในข้อความเดียวกัน โดยพยายามคงความหมายเดิมของผู้ให้สัมภาษณ์ จากนั้นจึงสังเคราะห์สร้างเป็นรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในรูปของแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลรอบที่ 2 และรอบที่ 3

แบบสอบถามรอบที่ 2 เป็นแบบสอบถามชุดเดิมที่ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง หลังจากที่ได้รับคำตอบกลับจากผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 2 แล้วนำมาวิเคราะห์ผล โดยหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอร์ไทล์ (Interquartile Range) แล้วเพิ่มเติมข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และตำแหน่งมัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอร์ไทล์ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด กำหนดตำแหน่งคำตอบเดิมของแต่ละคนที่ตอบไว้ในแบบสอบถามรอบที่ 1 ของแต่ละข้อคำถาม ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะทราบว่าความคิดเห็นของตนสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับแนวความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดหรือไม่ เพียงไร และพิจารณาว่าจะยืนยันในแนวความคิดเดิมหรือจะเปลี่ยนแปลงแนวความคิดในกรณีที่แนวความคิดในแบบสอบถามรอบที่ 2 นี้ ไม่สอดคล้องกับความคิดของกลุ่ม แต่หากต้องการยืนยันคำตอบเดิมก็ขอให้แสดงเหตุผลประกอบ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้คือ

1. ข้อมูลเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการของโรงเรียนอาชีวศึกษาในเขตภาคตะวันออก เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตภาคตะวันออก โดยการจัดส่งแบบสอบถามไปยังสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตภาคตะวันออก

2. ข้อมูลเชิงคุณภาพ

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อสัมภาษณ์เกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เมื่อผู้เชี่ยวชาญตอบตกลง จึงขออนุญาตวัน เวลา และสถานที่ เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลรอบแรก โดยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์

2.2 ดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเอง ผู้เชี่ยวชาญจะแสดงความคิดเห็นและเสนอรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่คาดว่าจะเป็นไปได้และน่าจะเป็นอย่างกว้าง ๆ และอิสระ ผู้วิจัยจดบันทึกและบันทึกเสียงไว้ เมื่อเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาเรียบเรียง วิเคราะห์โดยจำแนกและจัดกลุ่ม สรุปเป็นภาพรวมตามประเด็นต่าง ๆ ที่ต้องการทราบในงานวิจัย รวบรวมเนื้อหาที่ใกล้เคียงกันไว้ในข้อความเดียวกัน โดยพยายามคงความหมายเดิมของผู้ให้สัมภาษณ์ไว้ จากนั้นผู้วิจัยจึงสังเคราะห์เป็นรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในรูปแบบของแบบสอบถามเป็นข้อคำถามปลายปิด มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ แล้วนำส่งแบบสอบถามรอบที่ 1 ให้กับผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยนำมาประมวลผลโดยหาค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดในแต่ละข้อคำถาม ปรับปรุงแบบสอบถามโดยแสดงตำแหน่งค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ของกลุ่ม และตำแหน่งคำตอบเดิมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อคำถาม

2.3 นำแบบสอบถามรอบที่ 2 กลับไปให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญตอบอีกครั้ง เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณาทบทวนและยืนยันคำตอบของตนว่า มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดหรือไม่อย่างไร หากไม่เห็นด้วยให้แสดงเหตุผลประกอบการยืนยันคำตอบเดิม จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) ค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และเสนอรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตภาคตะวันออก ที่เหมาะสม

การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

1.1 วิเคราะห์ข้อมูลสำหรับแบบสอบถามแบบประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีทั้งข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ โดยพิจารณาให้คะแนนดังนี้

ข้อคำถามเชิงบวก

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	2	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	3	คะแนน
เห็นด้วยเล็กน้อย	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน

ข้อคำถามเชิงลบ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	3	คะแนน
เห็นด้วยเล็กน้อย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

สำหรับแบบสอบถามตอนที่ 1 – 4 ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การแปลความหมายของคะแนน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ความหมายของคะแนนเฉลี่ย (Mean) ของคำตอบ โดยอาศัยแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว (2535, หน้า 23 -24) แบ่งความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

ข้อมูลเพื่อสอบถามพฤติกรรมกระทำความผิด หรือการแสดงออกที่เคยปฏิบัติในช่วง

ระยะเวลา 6 เดือนก่อนตอบแบบสอบถามคำตอบ มี 4 ระดับ คือ

ไม่เคยปฏิบัติ	หมายถึง	ผู้ตอบไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมนั้นเลยสักครั้ง
ปฏิบัติน้อย	หมายถึง	ผู้ตอบปฏิบัติพฤติกรรมนั้น 1 – 2 ครั้ง/เดือน
ปฏิบัติบางครั้ง	หมายถึง	ผู้ตอบปฏิบัติพฤติกรรมนั้น 3 – 4 ครั้ง/เดือน
ปฏิบัติมาก	หมายถึง	ผู้ตอบปฏิบัติพฤติกรรมนั้นมากกว่า 4 ครั้ง/เดือน

ข้อคำถามในแบบสอบถามเป็นข้อมูลเชิงลบ โดยพิจารณาให้คะแนนดังนี้

มาก	4	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน

น้อย	2	คะแนน
ไม่เลย	1	คะแนน

สำหรับแบบสอบถามตอนที่ 5 – 6 พฤติกรรมการกระทำและการแสดงออก

การแปลความหมายของคะแนน ผู้วิจัยใช้วิธีการคำนวณจากสูตรอันดับภาคส่วน
(กัลยา วาณิชบัญชา, 2539, หน้า 27) ดังนี้

$$\text{อันดับภาคส่วน} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\frac{4 - 1}{5} = 0.60$$

เกณฑ์แบ่งคะแนนเฉลี่ย มีดังนี้

3.44 - 4.04	หมายถึง พฤติกรรมการกระทำและการแสดงออก อยู่ระดับมากที่สุด
2.83 - 3.43	หมายถึง พฤติกรรมการกระทำและการแสดงออก อยู่ระดับมาก
2.22 - 2.83	หมายถึง พฤติกรรมการกระทำและการแสดงออก อยู่ระดับปานกลาง
1.61 - 2.21	หมายถึง พฤติกรรมการกระทำและการแสดงออก อยู่ระดับน้อย
1.00 - 1.60	หมายถึง พฤติกรรมการกระทำและการแสดงออก อยู่ระดับน้อยที่สุด

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด ประกอบด้วย การลดทอนข้อมูล การแสดงข้อมูล และการสร้างข้อสรุป

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ดำเนินการดังนี้

เริ่มจากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้เชี่ยวชาญตามการประยุกต์ใช้เทคนิค EDFR แล้วนำผลการสัมภาษณ์มาทำการวิเคราะห์เนื้อหา และสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลรอบที่ 1 และรอบที่ 2 เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ นำคำตอบจากรอบที่ 1 มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อคำถาม รอบที่ 2 เป็นข้อคำถามจากแบบสอบถามรอบที่ 1 มีการปรับปรุงบ้างเล็กน้อย และนำคำตอบจากรอบที่ 2 มาทำการวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานฐานนิยม และความแตกต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยม (มัธยฐาน -- ฐานนิยม) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ($Q_3 - Q_1$) แล้วนำมาแปลผลดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน จากแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ กำหนดน้ำหนักคะแนน ประจำแต่ละระดับ ดังต่อไปนี้

1 คะแนน	ข้อคำถามนั้นเหมาะสมน้อยที่สุด
2 คะแนน	ข้อคำถามนั้นเหมาะสมน้อย
3 คะแนน	ข้อคำถามนั้นเหมาะสมปานกลาง
4 คะแนน	ข้อคำถามนั้นเหมาะสมมาก
5 คะแนน	ข้อคำถามนั้นเหมาะสมมากที่สุด

ค่ามัธยฐานที่คำนวณได้จากคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ แปลความหมายตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (จุมพล พูลภัทรชีวิน, 2532, หน้า 34-35)

ค่ามัธยฐานต่ำกว่า 2.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อคำถามนั้นเหมาะสมน้อย

ค่ามัธยฐานต่ำกว่า 2.50 - 3.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อคำถามนั้นเหมาะสมปานกลาง

ค่ามัธยฐานต่ำกว่า 3.50-5.00 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อคำถามนั้นเหมาะสมมาก

2. พิสัยระหว่างควอไทล์ ผู้วิจัยคำนวณหาค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ โดยการคำนวณจากความแตกต่างระหว่างควอไทล์ที่ 3 กับควอไทล์ที่ 1 ($Q_3 - Q_1$) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อคำถามใดที่มีค่าไม่น้อยกว่า 1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามนั้นสอดคล้องกัน ส่วนค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ที่มีมากกว่า 1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกัน

3. ค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยม ผู้วิจัยจะคำนวณหาค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยมของแต่ละข้อความ เพื่อสนับสนุนความคิดเห็น สอดคล้องกันของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดเกณฑ์การตัดสินใจว่า ข้อคำถามใดที่มีผลต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยมไม่เกิน 1.00 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในข้อคำถามนั้น

4. การพิจารณาความสอดคล้อง ข้อคำถามที่มีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 และค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยมไม่เกิน 1.00 (จุมพล พูลภัทรชีวิน, 2530, หน้า 61) ข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องกัน ในกรณีที่มีข้อความที่พิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 แต่มีความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยมเกิน 1.00 จะถือว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกัน

หลังจากการสัมภาษณ์ผู้วิจัยนำวิเคราะห์และสังเคราะห์สร้างเป็นรูปแบบเพื่อนำกลับไปถามผู้เชี่ยวชาญอีก 2 ครั้ง การวิเคราะห์ข้อมูลจะนำข้อคำถามที่มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป (จุมพล พูลภัทรชีวิน, 2530, หน้า 61) มาเสนอเป็นรูปแบบ เพราะถือว่าเป็นสิ่งที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

มาก รวมไปถึงต้องเป็นรูปแบบที่ได้ค่าสถิติจากการวิเคราะห์ว่ามีความสอดคล้องกันจึงจะนำมาสรุป
และอภิปรายผล เพื่อเสนอรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับ
อาชีวศึกษาในเขตภาคตะวันออก

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University